

Paa denne Baggrund er det, man maa se vort Afrustningsforslag, thi selv om vi som et lille Land jo ikke kommer med i en storeuropæisk Koncert, er ingen af de Lande, der findes i den civiliserede Verden, uden Berøring med dette store Spørgsmaal; de har den allerstørste Interesse i dets Løning, selv om den Maade, hvorpaa man løser det, maa være forskellig, saa at man nogen Steder nøjes med indtil videre at gaa til Nedrustning, medens man andre Steder kan være Foregangsland og stille Afrustning i Forgrunden. Vi for vort Vedkommande vil ikke række Haanden til Europas Selvmord, og vi vil ikke yde noget som helst Offer til en Militarisme, der kun har til Hensigt at trykke det arbejdende Folk i By og paa Land længere ned. Krigen og hvad Krigen er har været Forbandelse og Vanvid og den væbnede Fred en fuldtonevende Løgn, det har Historien lært os.

Jeg vil nævne, at i 1909 var Udgifterne til Militærvæsenet i det moderne Europa ikke mindre end 17 000 Mill. Kr., 17 Milliarder Kr., et Beløb, som selvfølgelig er vokset siden da. Men skønt Verdenskrigen har fortalt Staterne, at det ikke er nogen heldig Ordning med den væbnede Fred, fortsætter Nationalismen ikke desto mindre med at appellere til Krigsinstinktet, og det er det, man gør ved overhovedet at ville være med til at skabe et Værn, som paa Forhaand maa siges at være umuligt og netop vil drage Opmærksomheden hen paa vort Land og udsætte det for Fare, det gør ikke Sagen billigere for os. Nu er det ikke mere blot den langtrækkende Kanon, som naar fra Korsør til Raadhuspladsen, eller Miner, som sænker et Skib til Havsens Bund, men nu er det Krigen fraoven, der drejer sig om. Hvis jeg vilde tale missionsk, vilde jeg sige, at paa alle de Satans Værksteder, hvor man nu producerer Bomber af forskellig Art til at drysse ned over Byerne, hvad enten det er aabne eller befæstede Byer, har man udklækket Midler, som er saa grusomme, at det er ganske nødvendigt at tale ogsaa om dette i Forbindelse med Folkenes Afrustning, fordi selv det mest gennemførte Forsvar, der endogsaa strakte sig udover den økonomiske Evne, aldeles ikke kunde værne os mod en saadan Fare. Medens Maskingeværerne slog Tusinder, slaar Lewicibomberne Titusinder. Den bekendte Forfatter Johannes Jørgensen fortalte i en Artikel i „Berlingske Tidende“ for nogen Tid siden, hvorledes en italiensk Luftflaade, forsynet med disse Bomber, der i Amerika hedder Lewicibomber og i Italien kaldes Frozén- eller Trottylbomber,

efter den Sprængkraft, de er indrettet eller udstyret med, fløj over Rom, og med hvilken Beundring Italienerne saa paa denne stolte Flaade, men, siger han, de skulde blot vide, at disse militære Fartøjer, naar de drysset ned over en By det, de har af Sprængstoffer, blot ved Hjælp af et Dusin af disse Bomber kunde tilintetgøre en By af Københavns Størrelse, ja, en endnu større By. Trottylbomberne kan med forholdsvis faa Skud tilintetgøre en By som Berlin. Siger vi, at der skulde et Dusin Bomber til for at tilintetgøre en meget stor By, større end København, forstaaer man, at Værnet for vor By vilde være meget svagt, hvis der udbrød en Krig, i hvilken Danmark blev inddraget med eller mod sin Villie. Hvis man vil forstaa dette, saa vil de Mennesker, som tænker ligefrem uden politiske Omsvøb og Kredenser, spørge: Er dette ikke et Vanvid, man skal modsætte sig ved alle de Midler, man ejer, og skal man ikke træde i Skranken sammen med dem, som protesterer mod et hvilket som helst Eventyr, der kan sigte imod dette, at man kunde blive inddraget i en Krig. Det lyder fantastisk, hvad man læser om disse Sprængbomber, men det er ikke desto mindre den sørgelige Virkelighed. Der er i de store krigsførende Lande ydet Farveindustrien Statsstøtte til Fremstilling af Kemikalier, som man fylder paa saadanne Bomber. Det er ikke blot Gas eller andet lignende, som forgifter. En czekoslovakisk Oberst fortæller, at enhver By maatte forsyne sine civile Borgere, ja ethvert Kvarter i sin By med Gasmasker, hvis man skulde undgaa et Bombardements Rædsler, men det er ogsaa Bakterier, man fylder i saadanne Sprængbomber, som man kan drysse ned over en By. Naar man læser om den stakkels Neger, som hænges eller skydes, fordi han bruger en forgiftet Pil, saa maa man jo sige, at han er en Helgen, sammenlignet med disse kristne Massemordere. Nu har man imidlertid hørt mangt et Forsvar for, hvad Krigen og Krigen er, jeg skal her blot til-lade mig at citere, at den berømte Feltmarskal Moltke, under hvis Overhøjhed f. Eks. det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde gøre en storartet Figur i den preussiske Landdag, kalder Krigen et Led i Guds Verdensorden — det maa formodentlig være derfor, at Præsterne under Krigen udstykkede Vorherre i saa mange Nationaliteter i de krigsførende Lande. Den samme Feltmarskal Moltke sagde endvidere, at uden Krigen vilde Verden fortabe sig i Materialisme, Modet vilde svinde og Veghed træde i Stedet. Det er ikke selve de